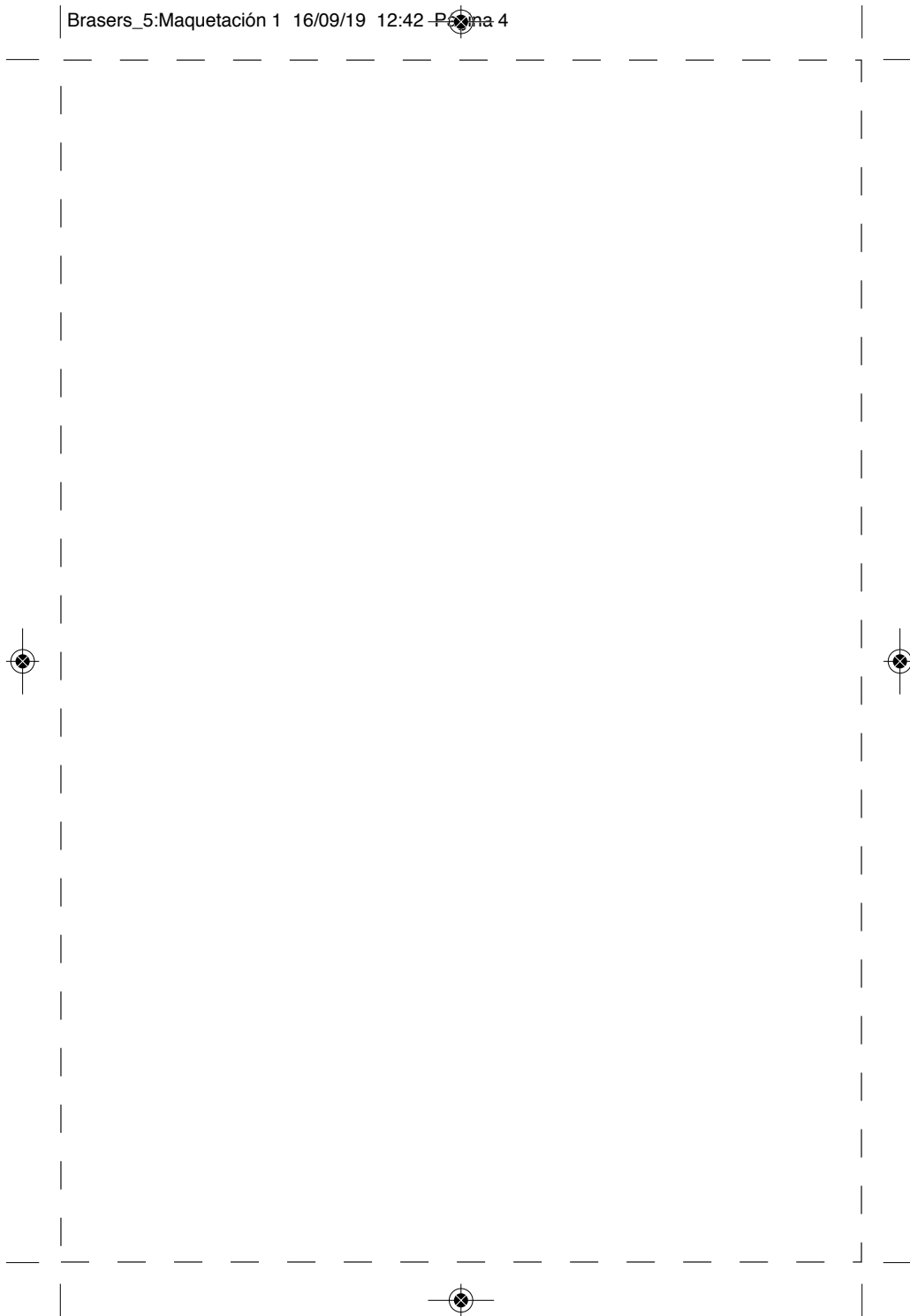

Eileen Chang

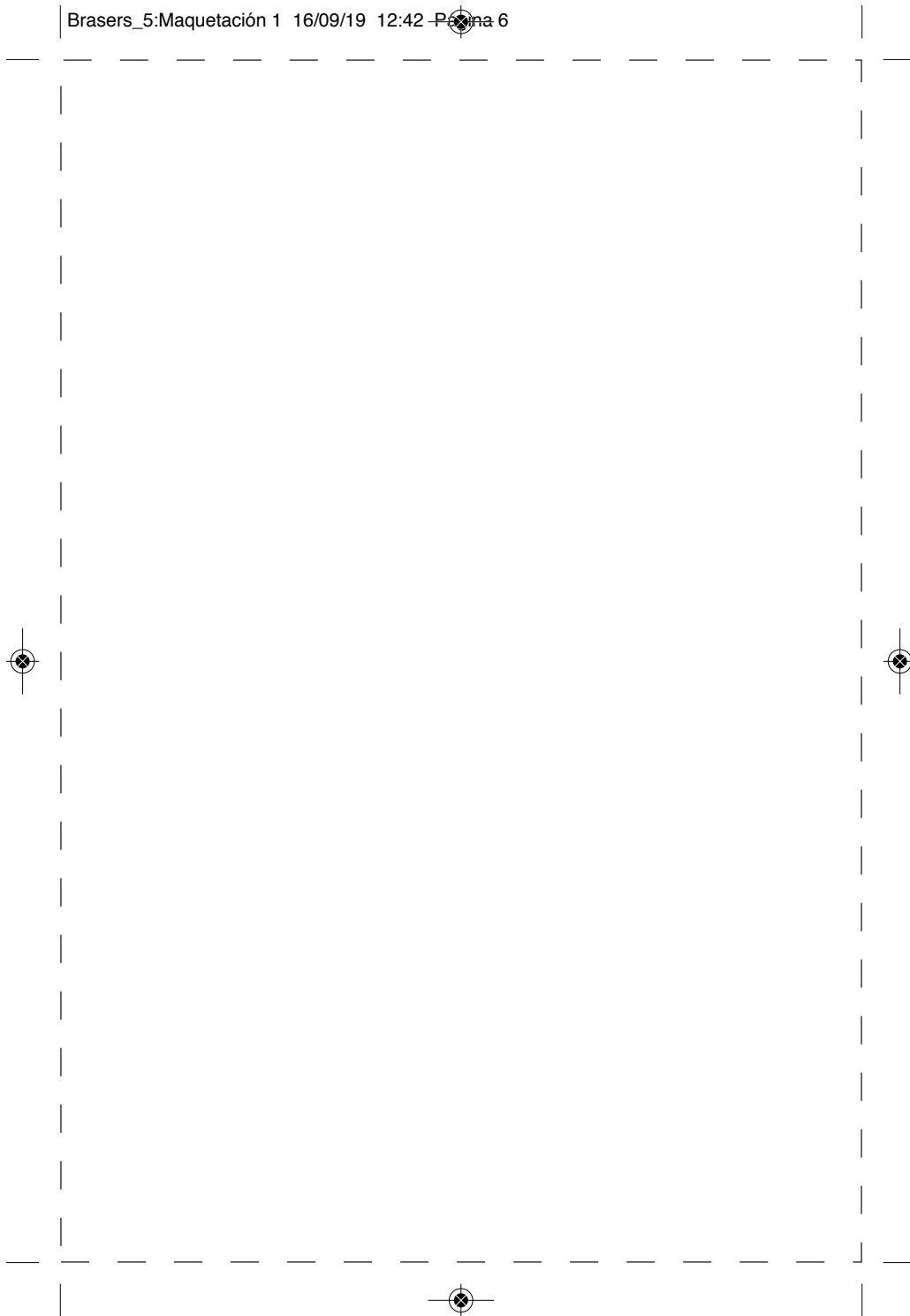
Brasers
(Encenalls de calambac)

Traduït del xinès
per Carla Benet

CLUB EDITOR
BARCELONA

PRIMER BRASER

Aneu, si us plau, a buscar el braser d'aram de la família, tot irisat de verdet, cremeu-hi un grapat d'encenalls de calambac i escolteu-me: us explicaré una història del Hong Kong d'abans de la guerra. Quan els encenalls s'hagin consumit, també la meva història s'haurà acabat.

Al començament de la història, Ge Weilong, una noia de Shanghai ben normal i corrent, dreta a la galeria d'un gran casal construït a la falda d'un turó, contemplava el jardí. Feia dos anys que vivia a Hong Kong, però encara no s'havia avesat a les urbanitzacions de luxe de la part alta. Era la primera vegada que visitava la seva tia. El jardí de la casa era un rectangle de gespa voltat d'un muret blanc que feia una sanefa d'esvàstiques; més enllà només hi havia prats. Semblava una safata daurada flotant

enmig dels turons selvàtics. S'hi veia una filera d'arbustos de fulla perenne escrupolosament podats i dos parterres de roses angleses de diversos colors; tot curosament disposat, res fora de lloc, com els motius de la safata pintats amb el traç fi i delicat de la pintura xinesa.

En un racó, una azalea petitona, acabada de florir. Els pètals d'un rosa gamba tenien guspires de groc. Dins del clos, la primavera gandulejava. En el moment menys pensat podia saltar l'espurna que hi duria l'incendi: a fora crepitaven vigoroses azalees d'un roig escarlata. Al fons, l'atzur de la mar, solcada per grans vaixells blancs. No era només el contrast de colors que creava una vertiginosa sensació d'irrealitat. Tot eren contrastos: paisatges, llocs, ambients i èpoques amalgamats en una contrada quimèrica.

El casal de la falda del turó era blanc, de pla geomètric i formes pures i aerodinàmiques com un cinema d'última generació, però amb un teulat tradicional de teules verdes vernissades. Els vidres també eren verds i els marcs, d'un groc rovell d'ou amb un rivet vermell, com les reixes de les finestres, de ferro forjat. Voltava la planta una ampla galeria de maó vermell amb columnes majestuoses de pedra blanca, d'uns set metres d'altura, a l'estil de les cases antigues del sud dels Estats Units.

Per una porta vidrada s'entrava a la sala de rebre. La majoria dels mobles i la decoració eren d'estil occidental, però no hi mancaven galindaines xineses d'aquelles que proliferen arreu: damunt la llar, una estatueta de vori de Guanyin i una tabaquera de jade; vora el sofà, una petita mampara de bambú amb paisatges pintats. Les galindaines hi eren per fer goig als estrangers. Els anglesos venien de tan lluny per veure la Xina, bé els havies de mostrar coses típiques del país! I el país que ells tenien al cap era així: extravagant, exquisit, còmic.

La Weilong observava el seu reflex al vidre. També ella era una galindaina de l'Orient colonial, vestida amb l'uniforme peculiar de l'Institut Nan-ying: túnica de cotó blau marí fins als genolls, pantalons estrets com els de finals de l'Imperi Qing. Fer anar les estudiants com la famosa concubina Sai Jinhua era una de les maneres amb què les autoritats de Hong Kong miraven de complaure els visitants europeus i americans. Però a la Weilong, com a totes les noies de la seva edat, li agradava anar a la moda, i damunt de la túnica hi duia una armilla estreta de llana que l'encongia i li donava un aspecte estrafolari.

La Weilong s'allisà la roba i s'arreglà els cabells. Tenia la cara rodona, anodina però bonica, "d'espongeta de polvera", com d'una altra època.

Els ulls llargs, encisadors, i la línia de les pestanyes gairebé fins al cabell de les temples. El nas fi, la boca petita i carnosa. Una cara poc expressiva, però aquesta buidor evocava justament la dolça cortesia de la Xina antiga. Al principi s'averkonyia de la seva pell blanca i hauria volgut tenir-la colrada, d'acord amb els estàndards moderns. Però d'ençà que vivia a Hong Kong, la majoria de belleses cantoneses que veia tenien la pell olivàcia. I com que tot el que escasseja és preuat, a l'Institut Nanying la seva blancor feia furor. Algú havia dit que si les belleses de Hunan i Canton, de pòmuls marcats i mirada fonda, eren com un plat de costelles de porc amb salsa agredolça, les de Shanghai eren més aviat un plat de porc arrebossat al vapor. Veient-se a la vidriera li tornà a la memòria aquell acudit de mal gust. Arrufà les celles i es girà per repenjar-se a la paret.

Les criades joves i velles de la tieta feien cara d'eixerides, eren de la mena agredolça. Anaven amunt i avall de la galeria tot fent repicar els esclops. En sentí una que xiuxiuejava:

—Guipa, ¿qui hi ha a la sala?

—Crec que és una parenta de la Jove Mestressa.

Per la veu, la Guipa devia ser la que li havia servit el te: cara allargada i cintura de vespa. Com les altres, duia els cabells recollits en una trena, però

es deixava algun ble solt que li feia com un serrell damunt del front. La Weilong s'estranyà: ¿de quina Jove Mestressa parlava? No sabia que la tieta tingués cap fill, ¿d'on sortia una jove? ¿O així li deien a ella? Quan s'havia casat com a tercera concubina amb Liang Jiteng, un ric comerciant de Canton, el pare de la Weilong s'hi havia barallat i havien renyit per sempre. Això s'havia esdevingut molt abans que nasqués la Weilong, però ella ho havia sentit explicar sovint en família i sabia que la tieta tenia dos anys més que el pare, devia passar de la cinquantena. ¿Potser aquella criada portava tants anys de servei que no havia perdut el costum de dir-li així? Hi estava rumiant quan tornà a sentir la Guipa:

—Que estrany que la nostra Jove Mestressa hagi matinat tant!

—És el mala peça de l'Hereu Tretzè dels Qiao, que l'ha duta a nedar a la badia de Tsim Sha Tsui! —digué l'altra per sota el nas.

—Doncs vés a saber a quina hora tornarà —ron-
dinà la Guipa.

—Pots comptar. Quan acabin de nedar, aniran al Lido a sopar i ballar. Encara no clarejava quan m'ha cridat perquè li preparés roba de nit i sabates de vestir.

—Renoï de Qiao, ja en sap, de fer anar la gent de corcoll! Em pensava que la Jove Mestressa l'havia

deixat córrer. No m'hauria imaginat que, espavilada com és, encara no se l'hagués tret de sobre! —digué la Guipa amb una rialleta.

—Va, va! Prou safareig, que hi ha algú a dins.

—Digue-li que se'n vagi —replicà la Guipa—, no està bé fer esperar en va.

—¿T'amoïna? Deies que és parenta de la Jove Mestressa, deu haver vingut a pidolar. La nostra hospitalitat no dóna per a tant!

La Guipa callà una estona, fins que afegí amb picardia, molt fluix:

—Aviem-la, que l'afinador rus arribarà d'un moment a l'altre!

L'altra esclafí a riure i picà de mans:

—Tu el que vols és tenir la sala per a tu i l'Alexander... per poder fer el boig amb l'Alexander Alexandrei! Vet aquí d'on et vénen els escrúpols de bona nena, aquests miraments pels convidats que esperen en va... Ara ho entenc!

La Guipa empaità l'altra noia i l'encalçà, se sentí un mastegot i soroll de batussa. La minyona cridà:

—La gent de bona pasta la paraula gasta, la gent amb mala bava el puny et clava!

—Pot ser que jo et clavi el puny, però clavar guitzes és de mala bèstia... Quines pototes que tens! —bramà la Guipa.

Entre xiscle i xiscle, un esclop remenut lacat de vermell amb flors de prunera pintades d'or volà pel marc de la porta i anà a petar al genoll de la Weilong, que es vinclà de dolor i hagué de fregar-se'l. Quan alçà el cap, veié una criadeta bufona i de pell fosca que entrava a peu coix, s'atansava a l'esclop, se'l posava i sortia sense dirigir-li la mirada.

La Weilong s'enfurismà. "El Rei de l'Infern és un cavaller, però els dimonis són una colla de brètols", es digué. "La teulada del veí fa baixada, acota el cap quan hi passis." Calia entomar-ho per demanar favors. Ben mirat, avui ja no hi havia res a fer, ¿per què quedar-se i aguantar-ho? Al mateix temps pensava: "He hagut de pujar fins aquí, dir una mentida a l'institut... Si demà he de tornar, ¿com m'ho faré per sortir de classe? I pot ser que la tieta tampoc no hi sigui. Per una cosa així no puc trucar i demanar audiència!" Vacil·là i es digué: "Tard o d'hora hauré d'anar-me'n, més val que ho faci ara..."

En sortir ensopegà la Guipa, repenjada contra una columna de pedra, que s'havia arremangat el pantaló i es feia fregues al panxell: encara el tenia vermell de les guitzes. La criadeta de pell fosca tragué el cap per una cantonada i s'esfumà tot seguit.

—No fugis, Lluca! Encara hem de passar comptes! —cridava la Guipa.

—¿I d'on treus que jo tinc temps per a tu? Si vols que t'empaitin i et piquin, espera que arribi el rus! —reia la Lluca de lluny estant.

Bo i remugant que era una mala ànima amb la llengua podrida, la Guipa acabà rient. En girar-se, veié la Weilong i li preguntà:

—¿Ja se'n va?

—Me n'he d'anar, tornaré un altre dia. ¿Que m'acompanyaries a la porta del carrer?

Travessaren la gespa fins a una porteta de ferro pintada de verd. Amb el clima humit de Hong Kong, la majoria de famílies riques es feien construir la casa damunt de pilastres de pedra a deu o dotze metres del sòl. Passada la porteta de ferro, calia baixar una escala de cargol d'un centenar de graons fins a la carretera. La Guipa alçava la balda quan se sentí un clàxon. Aparegué la Lluca i, esquivant d'una revolada la Weilong i la Guipa, es llançà escales avall, fent repicar els esclops i xisclant d'alegria:

—Ha arribat la Jove Mestressa! Ha tornat la Jove Mestressa!

La Guipa s'arronsà d'espatlles i digué amb una rialleta altiva:

—Ai, criatura, ¿vols dir que val la pena fer tants escarafalls per ser la primera? Nosaltres som criades, d'acord, però no suportó de veure la gent arrossegar-se així! —i va fer mitja volta cap a casa.

La Weilong s'havia quedat palplantada al costat de la reixa, sense saber què fer. L'esvalot de la Lluca li havia posat els nervis de punta. Des d'on era, entreveia la porta del cotxe que s'obria i una dona menuda que en baixava, vestida a l'occidental: tota de negra, la cara tapada amb un vel verd penjat d'una pamela negra de palla. Clavada al vel, una aranya de maragdes petita com una ungla semblava que se li enfilés per la galta, espurnejant. Quan hi tocava el sol, feia pensar en una llàgrima que no acabés de caure; a l'ombra, era com una piga. El vel, d'uns quants pams de llargada, s'enroscava a les espatlles i voleiava amb la brisa. La Weilong no veia bé el conductor, però semblava un home jove. Va treure el cap a la finestra per acomiadar-se quan la dama, amb el cap ert, ja es dirigia a les escales. La Lluca s'havia precipitat i l'acollí amb un gran somriure:

—¿Que no pujarà a prendre una cervesa, l'He-reu Tretzè dels Qiao? —preguntà.

—¿I qui té temps per perdre amb aquest bori-not? —etzibà la dama.

En sentir el to de la mestressa, la Lluca deixà de somriure i s'afanyà a agafar-li el maletí de vímet tot murmurant:

—Deu estar cansada per tornar tan aviat!

La dama girà el cap i veié el cotxe que s'allunyava, llavors escopí a terra i remugà:

—Vés-te'n, home, vés-te'n! I no tornis mai més! Tu i jo hem acabat!

Veient com treia foc pels queixals, la Lluca no gosà dir res més. La dama, encaboriada, se la mirava sense explicar-li què l'havia fet enfurismar. Finalment, digué amb sorna:

—Imagina't, Lluca. El senyoret em convida a anar a la platja ben dematí i resulta que l'únic que vol és veure's amb la Mary Zhao. Aquestes famílies cantoneses estan fetes a l'antiga, temia que el pare s'hi oposés. Però amb una persona de més edat que vetllés, la preciosa joia dels Zhao tindria un talismà per protegir-la. Aquest era el pla del senyoret, quin honor que m'hi inclogués!

La Lluca picà de peus i rebufà tot maleint l'hereu Qiao. La dama, sense fer-ne cas, respirà a fons i continuà:

—No seria la primera vegada que guardo un secret... ¿Es pensava que podria entabanar-me, el senyoret Qiao, i no dir-me de què es tracta? He conegut molts homes, però quan un es fixa en mi no es pot fixar en cap altra! Ja poden cantar l'ària de la trobada secreta al jardí del darrere, que jo no penso fer el paperot! No hi estic avesada, a servir de comparsa! Senyoret Qiao, petit bord, el teu pare va ensabonar els anglesos fins a aconseguir un títol nobiliari, però ta mare és una meuca portuguesa

sortida de qui sap on que comptava fitxes als casinos de Macau! Fura desvergonyida que et creus capaç de rifar-te'm! —i sense deixar de dir-ne penjaments, s'aixecà el vel i enfilà les escales.

Per fi la Weilong li veia la cara: s'hi notava el pas dels anys. Sota la capa blanca de pólvores la pell era d'un gris verdós, els llavis *rouge mûre* a l'última moda de París. La Weilong va reconèixer els ulls endormiscats: els havia vist a l'àlbum del pare, en una foto de família esgrogueïda. Una dona bonica es pot fer vella, però els ulls no envelleixen mai. La Weilong s'estremí i li pujaren els colors a la cara. Va sentir la Lluca, darrere la tieta, que deia:

—Aquest pocavergonya d'en Qiao és llest com una mala cosa, però no pas més que vostè. Oi que no l'ha acompanyat a buscar la senyoreta Zhao?

La dama alçà les celles i respongué:

—No sóc tan ximple! Quan m'ho ha proposat al cotxe li he dit: "D'acord, però tres persones fa lleig, has de convidar algú més." S'hi ha avingut, però insistia a passar primer a buscar la Mary Zhao, no fos cas que el patriarca tingués sospites veient dues parelles. Llavors li he dit: "¿I per què no convidem el senyor Zhao, posats a fer? Seria perfecte! Jo no sé nedar i ell tampoc, podem estar-nos plegats a la sorra i prendre el sol." El senyoret no deia res, fins que s'ha decidit: "Deixem-ho estar! Anem-

hi tots dos, que estarem més tranquils.” “¿I ara, què t’agafa?” li dic jo. Ell conduïa tot capficat. Ja érem pràcticament a la badia quan li he dit que amb la calda em trobava malament i que tornéssim a casa. Ell suava i estava cansadíssim, volia aturar-se a prendre un refresc, però no he cedit: així m’he animat una mica.

—Fantàstic! —exclamà la Lluca tot rient i picant de mans—. La Jove Mestressa l’ha deixat amb un pam de nas! Ara que hi penso: ja no deu figurar entre els convidats a la festa de demà, ¿convé buscar algú que el substitueixi? Espero instruccions, Jove Mestressa.

La dama inclinà el cap i es quedà una estona rumiant.

—¿A qui podríem convidar? Els oficials anglesos només vénen per la beguda, s’engaten i no valen res... Per cert, no hem de deixar entrar mai més el tinent, l’última vegada no parava d’empaitar la Guipa. Quina indecència!

La Lluca assentia.

—¿Ha trucat el senyor Qiao Cheng? —preguntà Dama Liang.

La minyona sacsejà el cap:

—De debò que no ho entenc. En vida del senyor Liang, tres generacions d’homes de la família Qiao trucaven sense parar i s’empescaven martin-

gales i falòrnies per enredar la Jove Mestressa, i nosaltres, les minyones, patíem per si el senyor se n'assabentava i s'enfilava per les parets. I ara que els amics de la dama poden venir sense dissimular, fan veure que són uns angelets!

—¿Es pot saber què és el que no entens? Són uns viciosos! Si no poden venir d'amagatotis no hi veuen la gràcia!

—Quan la Jove Mestressa trobi un bon partit amb qui casar-se, es posaran verds d'enveja!

—No diguis bestieses. Mira, si... —xerrant xerrant havien arribat a la reixa i en veure una desconeguda callaren en sec.

La Weilong, armant-se de valor, féu una passa i saludà la tieta. Ella, alçant la barbeta, la mirà de reüll.

—Tieta —es presentà la Weilong—, sóc la filla de Ge Yukun.

—¿Que s'ha mort? —li etzibà la dama.

—El meu pare encara viu, afortunadament.

—¿Ja ho sap, que m'has vingut a veure?

La Weilong no sabé què respondre.

—Corre, vés a dir-l'hi, ja veuràs quin escàndol! No són llocs de passejar per a tu, podries empastifar el seu nom impol·lut!

—Tieta, és normal que us enfadeu —va respondre la Weilong amb un somriure conciliador—,

fa tant de temps que som a Hong Kong i encara no havia vingut a presentar-li els meus respectes. No tinc perdó!

—Ah, és clar! Avui només has vingut a presentar-me els respectes. Sóc malpensada, tendeixo a creure que no es va mai al temple si no es té un bon motiu i que alguna cosa deus voler de mi... Ja ho vaig dir fa temps: el dia que Ge Yukun deixi anar el darrer alè, jo, com a bona germana, posaré els diners que calgui per comprar-li un bon taüt. Però mentre visqui no penso donar-li ni un cèntim!

La Weilong era massa jove i tendra per saber tornar-s'hi. El gran somriure que li il·luminava la cara se li havia congelat. La Lluca, veient la noia en un tràngol, va intervenir amb un somriure:

—Si la neboda encara no ha obert la boca, ¿com pot ser que la Jove Mestressa estigui tan segura que li ve a demanar diners? “Fa anys el va mossegar una serp i encara l’espanta una corda”, diu la dita. Senyoreta Ge, vostè no ho sap, però aquesta casa és un no parar de familiars i compatriotes que vénen tot l’any a pidolar, i la Jove Mestressa ha acabat la paciència. No s’ho prengui malament, senyoreta, si ha vingut de tan lluny per veure la família, no se’n pot anar fins que no hagi pogut enraonar una estona amb la seva tia. Segui una estona a la sala, deixem que la Jove Mestressa descansi i ja vindré a cridar-la.

—Mi-te-la! —exclamà fredament Dama Liang—. La minyona fa l'educada en nom de la mestressa! Ocupa't de les teves coses! Quina propina et deu haver donat!

—Com si jo no hagués vist mai una moneda! Aquesta senyoreta no fa pas la pinta de tenir-ne gaires, pots comptar si en tindria per comprar-me a mi...

Malgrat la bona intenció de la Lluca, les seves paraules incomodaren encara més la Weilong. Provà de somriure, però s'enrojolà i tot seguit empal·lidí. No sabia quina cara fer. La Lluca s'havia acostat a la dama i li xiuxiuejà a l'orella:

—Jove Mestressa, sempre se n'oblida, però el doctor Feng, del saló de bellesa, li repeteix que no hauria d'arrufar el front o li sortiran arrugues.

Dama Liang suavitzà tot seguit l'expressió.

—I vagi amb compte amb aquest sol empestat, que li sortiran pigues!

La dama s'afanyà a entrar a casa.

La Weilong s'havia quedat sola a la galeria, morta de vergonya. Les galtes li bullien, però les llàgrimes que hi rodolaven eren fredes, d'un fred que li penetrava el cor. Se les eixugà amb el dors de la mà, es dirigí amb pas cansat a la sala i entrà a seure.

“La tieta —es deia— no té gaire bona fama. Ja sé que les males llengües s'esplaien criticant les ví-

dues i que Liang Liteng era un dels potentats més eminents de Hong Kong. En vida seva la tieta sempre va ser la preferida i va rebre'n en herència una petita fortuna, a més dels béns immobles. D'envejosos el món n'és ple, és normal que en malparlin. Però pel que acabo de veure, deu ser tot veritat! I aquí estic, rebolcant-me en el fang per no res... Les noies joves com jo no quedariem netes ni que ens llancéssim al riu Groc! El que hauria de fer és deixar-ho estar i buscar una altra sortida. Després de tot el que he hagut de suportar avui... I a sobre no ha servit de res!" Només de pensar en l'escena que acabava de veure, se sentí altre cop desgraciada.

Tot i que els Ge eren una família de la mitjana burgesia, la Weilong sempre havia viscut entre coixinets: mai no havia hagut de confrontar-se a un atac en regla com aquell, i inevitablement se'n sentia dolguda. De l'habitació del costat li arribaven rumors de disputa i, tot seguit, l'espetec d'una porta i plors a llàgrima viva. Una criada joveneta entrà a recollir la tassa de te, seguida d'una altra, visiblement trasbalsada, que l'estirà per la màniga.

—¿Amb qui les té, la Jove Mestressa? —preguntà.

—Amb la Guipa. I tu, ¿per què t'hi capfiques?

—¿I com és que es discuteixen tant?

—No ho sé del cert. Es veu que la Jove Mestressa ha convidat el senyor Qiao Cheng a la festa i que ell ha declinat la invitació. S'ha sabut que la Guipa hi havia quedat diverses vegades fora de casa i, és clar, ell ben content que la minyona sortís a trobar-lo, així s'estalviava les visites en aquesta casa.

Les dues criades xiuxiuejaven i la Weilong pogué pescar-ne tres o quatre paraules més. Després les veié sortir amb les tasses. Alçà la vista i l'aturà damunt del piano, en un test de ceràmica blau safir on un cactus volia florir. Les fulles rígides, d'un verd fosc, amb poncelles vermelles a la punta, semblaven empènyer com una niada de serps que totes traguessin la llengua. Al darrere s'obrí una cortina i aparegué la Lluca amb un somriure alegre. La Weilong s'estremí: li feia senyal d'acostar-se i acompanyar-la al passadís.

—Ha ensopegat un mal moment, la Jove Mestressa acaba de tenir un disgust —li murmurà la Lluca—. I no ha tingut temps de calmar-se, algú que no sap comportar-se ha trencat una norma sagrada en aquesta casa i vostè s'hi ha trobat entremig, per això ha rebut.

—No n'hi ha per tant, bona dona! ¿Qui ho diu, que he rebut? Ja se sap que els grans renyen els joves, ¿per què no hauria de fer-ho la meva tia, sang de la meva sang? Si m'hagués clavat un parell de

mastegots tampoc no seria tan greu —contestà la Weilong amb un somriure.

—Veig que la senyoreta és assenyada —respongué la Lluca, fent-la passar a una petita biblioteca d'estil tradicional xinès: parets blanques i terra de linòleum blau atzurita, taula llarga i estreta lacada d'or, cadires amb coixins de seda natural es-carlata i una gran cortina a joc. D'un teixit tan preciós i antic, la gent de la generació de la Weilong no havia tingut ocasió de veure'n si no era en alguna vànova de dies assenyalats. A terra, un gerro quadrat de ben bé dos pams, de *cloisonné*, omplert de flors seques que semblaven nards blancs, i que només algú que hagués viscut prou temps al sud reconeixeria com a flors de tabac.

Després de tants esglais, la Weilong es decidí: ja que havia vingut, més valia que no fos en va, faria la seva petició tal com havia previst. La dama decidiria si acceptava o no. “Al capdavant, si no accepta, potser serà a fi de bé”, es digué la Weilong. Aquesta idea la calmà una mica. Mirà l'habitació i la trobà senzilla, però d'un cert encant.

Dama Liang, estirada en una *chaise longue* amb una cama penjant d'un dels braços, feia brandar a la punta del peu una sabatilleta brocada de taló que podia caure a terra d'un moment a l'altre. S'havia tret la pamela i duia un turbant verd lloro d'estar

per casa. La Weilong no deixava de preguntar-se de quin color devia tenir els cabells, i si se'ls tenyia. S'aturà al seu davant, però la dama no en feia gens de cas: es tapava la cara amb un ventall de fulles de bananer i semblava que dormís.

La Weilong no sabia què fer i ja es disposava a marxar quan la dama li etzibà:

—Seu! —i callà altra vegada, com si esperés que parlés la Weilong.

La noia es resignà.

—Tieta, al cristall pur no se li diuen mentides —encetà amb veu suau i modesta—. El que us diré és la pura veritat: fa dos anys, quan Shanghai anava plena de rumors de guerra, ens vam traslladar a Hong Kong i vaig ingressar a l'Institut Nanying. Però la vida a Hong Kong és cada vegada més cara i el pare no té prou estalvis per mantenir la família. Ara que a Shanghai la situació s'ha calmat, ha decidit tornar-hi. Jo hi he pensat molt i, estudiant força, l'estiu que ve ja em podria graduar, mentre que si torno a Shanghai hauré de canviar d'institut i perdre el curs. Però no sé com fer-m'ho per costejar la vida a Hong Kong, ni per pagar l'escola. Ho he rumiat sense dir-ne res als pares, per no neguitejar-los. Hi he donat moltes voltes i al final us he vingut a veure per saber si no voldríeu ajudar-me.